

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Irma Lorenc

Protokolant: aplikant P. M.

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2019 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz powódki K. S. kwotę 13.151,04 zł (trzynastu tysięcy stu pięćdziesięciu jeden złotych czterech groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty 431,25 zł (czterystu trzydziestu jeden złotych dwudziestu pięciu groszy) od dnia 12 sierpnia 2014 r. do dnia 5 września 2014 r.;

II. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie nieuiszczone koszty sądowe w kwocie 4.628,63 zł (czterech tysięcy sześciuset dwudziestu ośmiu złotych sześćdziesięciu trzech groszy);

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki koszty procesu w kwocie 3.575 zł (trzech tysięcy pięciuset siedemdziesięciu pięciu złotych).

Sygn. akt III C 132/16

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

Powódka K. S. pozwem z dnia 27 lipca 2015 r. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki akcyjnej w W. kwoty 13.151,04 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 sierpnia 2014 r. oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 431,25 zł od dnia 12 sierpnia 2014 r. do dnia 5 września 2014 r. Powódka ponadto domagała się zasądzenie od pozwanego na swą rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że dnia 10 lipca 2014 r. powódka poniosła szkodę w należącym do niej pojeździe, która została zgłoszona w dniu 12 lipca 2014 r. ubezpieczycielowi sprawy szkody – pozwanemu. Pozwany wypłacił powódce w dniu 8 sierpnia 2014 r. odszkodowanie w kwocie 5.805,35 zł, przy czym powódka wniosła zastrzeżenia do wykonanego przez niego kosztorysu naprawy, wnosząc o ponowne rozpoznanie jej sprawy. W wyniku tego pozwany określił koszt naprawy na 6.236,60 zł i dopłacił powódce 431,25 zł odszkodowania w dniu 5 września 2014 r. Na zlecenie powódki rzeczoznawca samochodowy oszacował koszt naprawy pojazdu na 19.387,91 zł. Pozwem

objęto różnicę pomiędzy kosztami naprawy określonymi przez rzeczoznawcę - 19.387,91 zł , a otrzymaną kwotą odszkodowania - 6.236,60 zł. Od kwoty tej, tj. 13.151,72 zł powódka dochodziła odsetek po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody, ponadto powódka domagała się zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 431,25 zł liczonych po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody do dnia dopłaty tej części odszkodowania, tj. do 5 września 2014 r.

Od wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany wniósł sprzeciw, domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powódki na swoją rzecz kosztów procesu. Pozwany wywodził, iż odszkodowanie przyznane w kwocie 6.236,60 zł w pełni rekompensuje powódce szkodę związaną ze zdarzeniem z dnia 10 lipca 2014 r. , a uznanie kosztów naprawy wynikających z kalkulacji sporządzonej na zlecenie powódki byłoby możliwe jedynie po udokumentowaniu kosztów naprawy fakturami.

W toku dalszego postępowania strony nie modyfikowały swych stanowisk co do zasady.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lipca 2014 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uległ uszkodzeniu pojazd należący do powódki. Sprawca kolizji był związany z pozwanym (...) Spółką akcyjną w W. umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z ruchem jego pojazdu.

Szkodę w pojeździe zgłoszono pozwanemu w dniu 12 lipca 2014 r.

W toku postępowania likwidacyjnego pozwany początkowo ustalił, że koszt naprawy pojazdu powódki wynosi 5.805,35 zł i taką też kwotę wypłacił powódce tytułem odszkodowania w dniu 8 sierpnia 2014 r. Na skutek wniosku powódki o ponowne rozpoznanie sprawy, pozwany określił koszt naprawy pojazdu na 6.236,60 zł i dopłacił powódce 431,25 zł tytułem odszkodowania w dniu 5 września 2014 r.

Podejmowane przez powódkę próby skłonienia pozwanego do zmiany stanowiska, z powołaniem się na sporządzony na jej zlecenie kosztorys rzeczoznawcy samochodowego, nie dały rezultatu.

dowody:

- umowa sprzedaży k. 9
- dowód rejestracyjny k. 10-11
- pełnomocnictwo k. 12
- zgłoszenie szkody k. 13-15, także k. 1-4 akt szkody
- informacja k. 5 akt szkody
- pisma pozwanego z dnia 14.07.2014 r. k. 6 v., 7, 9akt szkody
- oświadczenie k. 11 akt szkody
- wycena z dnia 14.07.2014 r. k. 16-17, także k. 17 v. -19 akt szkody
- kosztorys z dnia 14.07.2014 r. k. 18-19, także k. 15-17 akt szkody
- decyzja z dnia 18.07.2014 r. k. 20, także k. 25 akt szkody
- potwierdzenie przelewu z dnia 8.08.2014 r. k. 21
- pismo powódki z dnia 9.08.2014 r. k. 22-24

- opinia z dnia 17.07.2014 r. k. 25-27
- opinia z dnia 23.07.2014 r. k. 28-29
- kosztorys z dnia 16.07.2014 r. k. 30-31
- wycena z dnia 2.09.2014 r. k. 32-34, także k. 46 v.-48 akt szkody
- kosztorys z dnia 2.09.2014 r. k. 49- 51 akt szkody
- decyzja z dnia 4.09.2014 r. k. 35, także k. 45 akt szkody
- pismo pozwanego z dnia 4.09.2014 r. k. 43 akt szkody
- potwierdzenie przelewu z dnia 5.09.2014 r. k. 36
- pismo powódki z dnia 13.09.2014 r. k. 37-38, także k. 53 akt szkody
- pismo pozwanego z dnia 20.10.2014 r. k. 39, także k. 61 akt szkody
- pismo powódki z dnia 22.10.2014 r. k. 40-41, także k. 64 v. – 65 akt szkody
- pismo pozwanego z dnia 11.12.2014 r. k. 68 v. – 69 akt szkody
- zdjęcia k. 1-15 akt szkody

Koszt przywrócenia pojazdu powódki do stanu sprzed szkody wynosi 19.530 zł.

dowody:

- opinia biegłego sądowego R. S. k. 395-414

Powódka w dniu 31 marca 2015 r. sprzedała pojazd po uprzedniej jego naprawie.

dowody:

- umowa komisji k. 88
- faktura k. 105
- zeznania świadka M. L. k. 97-98
- zeznania powódki k. 98

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił przepis art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (§4). Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 § 1 k.c.).

Powódka domagała się od pozwanego, kwoty 13.151,04 zł tytułem uzupełnienia odszkodowania za szkodę wyrządzoną w należącym do niego pojeździe w wyniku zdarzenia z dnia 10 lipca 2014 r. przez sprawcę związanego z pozwanym umową obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Z tego rodzaju ubezpieczenia przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, m. in. zniszczenia lub uszkodzenia mienia (por. art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz. U. z 2013 r., poz. 392 z późn. zm.). Zgodnie z art. 361 § 1 i 2 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Natomiast podstawę prawną ciężącego na sprawcy kolizji obowiązku naprawienia szkody stanowi art. 436 § 2 k.c., zgodnie z którym w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Zważyć należy, iż strona pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności za szkodę z dnia 10 lipca 2014 r., podważał jedynie wysokość żadanego z tego tytułu odszkodowania.

Wskazania w tym miejscu wymaga, iż stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zaferowanych przez strony, a także opinię biegłego sądowego R. S. (2), zeznania świadka oraz powódki. Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, za wyjątkiem wycen wartości szkody sporządzonych przez pozwanego i rzeczoznawcę działającego na zlecenie powódki, jako pozostających w sprzeczności z ustaleniami dokonanyymi przez biegłego sądowego. Opinia biegłego, stanowiła zaś materiał spójny, należycie uzasadniony i znajdujący oparcie w zasadach doświadczenia życiowego. Wskazać przy tym należy, iż żadna ze stron opinii tej nie kwestionowała. Sąd pominął natomiast opinie biegłego sądowego P. B., które pomimo prób ich kilkukrotnego uzupełnienia nadal pozostawały niejasne, nieprzekonujące, brakowało im należytego uzasadnienia. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka i powódki, albowiem znalazły one potwierdzenie w innych dowodach.

W świetle opinii biegłego R. S. (2) łączny koszt naprawy pojazdu, uwzględniający potrącenie kosztów lakierowania błotnika tylnego prawego i zderzaka tylnego to 19.530 zł, a nie jak przyjął pozwany 6.236,60 zł. Jak wynika z opinii biegłego, potrącenie ww. kosztów związane było z tym, że materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy i aktach szkody nie pozwala na weryfikację uszkodzeń pojazdu niezwiązanych ze szkodą. Zważywszy, że w tym zakresie stanowiska stron co do zakresu szkody były rozbieżne, zaś to na powódce spoczywał ciężar wykazania rozmiarów szkody, Sąd przyjął, że ustalenie wysokości kosztów naprawy pojazdu powódki winno nastąpić bez uwzględnienia kosztów lakierowania ww. elementów.

Zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu, przy czym – stosownie do § 2 tego artykułu, jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Wskazać również należy, iż w myśl art. 361 § 1 k.c. obowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Podkreślić należy, że wprawdzie obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega na zapłacie odszkodowania, a więc na spełnieniu świadczenia pieniężnego (art. 822 § 1 k.c.), to jednak judykatura przyjmuje, że poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. jedynie w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji. Powstanie tego roszczenia, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą

od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Stosowanie art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 363 § 1 k.c. oznacza, że poszkodowany nie może jednak żądać zapłaty kosztów (hipotetycznej) restytucji w sytuacji, w której przywrócenie stanu poprzedniego byłoby niemożliwe albo też pociągało za sobą nadmierne trudności lub koszty. Ocena, czy koszty restytucji są nadmierne, zależy od okoliczności sprawy. Na gruncie spraw dotyczących naprawy pojazdów mechanicznych ugruntowała się praktyka zakładająca, że koszt naprawy nie jest nadmierny dopóty, dopóki nie przewyższa wartości pojazdu sprzed wypadku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018r. II CNP 41/17). W przedmiotowej sprawie bez znaczenia zatem pozostawało czy powódka, a jeżeli tak, to za jaką kwotę naprawiła swój pojazd, a także czy sprzedała go w stanie naprawionym, czy też nie.

W świetle opinii R. S. (2) koszt naprawy pojazdu powódki w związku ze szkodą z dnia 10 lipca 2014 r. to 19.530 zł. Skoro pozwany wypłacił powódce z tego tytułu jedynie 6.236,60 zł, do zapłaty pozostaje kwota 13.293,40 zł. Zważywszy, że powódka objęła swym żądaniem jedynie część tej kwoty, tj. 13.151,04 zł, to powództwo zasługiwało tym samym na uwzględnienie w całości.

O roszczeniu dotyczącym odsetek ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Pozwanemu zgłoszono szkodę w pojeździe w dniu 12 lipca 2014 r., co wynika z informacji znajdującej się na k. 5 akt szkody, zatem odszkodowanie winien był wypłacić do 11 sierpnia 2014 r. Od dnia następnego zatem pozostaje w opóźnieniu w zapłacie kwoty przewyższającej wypłaconą w dniu 8 sierpnia 2014 r. część odszkodowania w wysokości 6.236,60 zł. Brakującą kwotę pozwany zapłacił jedynie częściowo, tj. co do 431,25 zł w dniu 5 września 2014 r., a zatem od tej kwoty odsetki biegły jedynie za okres od 12 sierpnia 2014 r. do 5 września 2014 r. Zważyć przy tym należało, że pozwany nie powołał się na żadne okoliczności, które w świetle art. 14 ust. 2 przywołanej ustawy uprawniałyby go do wypłaty odszkodowania w innym terminie.

Z tych względów orzeczono jak w punkcie I wyroku.

W punkcie II wyroku Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, obciążył pozwanego, który przegrał proces, nieuiszczonymi wydatkami związanymi z opiniami biegłych sądowych w części, w której nie zostały one pokryte z zaliczki uiszczonej przez powódkę, tj. kwotą 4.628,63 zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Pozwany, który przegrał proces w całości, zobowiązany był zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu, tj. opłatę od pozwu - 658 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powódki - 2.400 zł, zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego - 500 zł, a ponadto opłatę skarbową od pełnomocnictwa procesowego - 17 zł.